

det ærede Medlem. Det er om Tilskuddet til Asylterne for uheldbredelig aandssvage. Der mener det ærede Medlem, at det lader sig gøre at sætte Betalingen for Asylisterne og Skolebørnene ned til 500 Kr. Det samme Spørgsmaal var fremme i Fjor, og jeg svarede den Gang, at jeg ansaa det for uigennemførligt, og at jeg, saaledes som den finansielle Stilling paa begge Anstalter var særlig for Øjeblikket, ikke kunde anse det for rigtigt at gaa med til en Nedsættelse. Nu skal jeg sige det ærede Medlem, at det er under alvorlig Overvejelse, om man ikke skulde kunne komme til en Nedsættelse, men at komme til en saa stor Nedsættelse, som det ærede Medlem ønsker, anser jeg for aldeles øgørligt. Den kritiske Revisor er for Øjeblikket beskæftiget med at beregne, om det ikke lader sig gøre at komme til en Nedsættelse af Beløbet; han kan ikke angive det nøje endnu, men han antager, at der i det højeste kan blive Tale om at gaa ned til 550 Kr., og det er han ikke en Gang sikker paa. Det er jo i øvrigt en Sag, der vil komme under Forhandling med Finansudvalget, og der kan jo saa denne Forhandling fortsættes. Men jeg vil tillade mig om hele denne Sag at sige, at Anstalterne jo ere selvejende Institutioner: Spørgsmaalet er, om man fra Statens Side skal vedblive at bevare dem som saadanne, eller man skal gøre dem til Statsinstitutioner. Naar man i sin Tid gjorde de Kellerske Anstalter til Statsinstitutioner, saa var det — jeg var, som det ærede Medlem maaske ved, Ordfører i det Landstingsudvalg, der havde Sagen til Behandling i, jeg husker ikke, om det var et eller to Aar, — saa jeg ved, at deroppe var Tanken den, at man mente, det var billigere for Staten at bevare dem som selvejende Institutioner end at gøre dem til Statsinstitutioner, og man mente det navnlig, fordi man saa sparede en hel Del paa Bestyrelsesudgifter ved, at Mænd, som have Interesse for Sagen, tage sig af den ulønnede. Desuden var man lidt bange for de Erfaringer, man havde gjort med Hensyn til Sindssygeanstalterne, naar man tænker paa, hvor kostbare de ere blevne ved at blive Statsinstitutioner. Men skulde Aandssvageanstalterne bevares som selvejende Institutioner, bliver det aldeles nødvendigt at stille dem saaledes, at de ogsaa virkelig kunne holdes gaaende. Det kan jo ikke nytte, at de gaa fallit, saa at man blive nødt til at overtage dem som Statsinstitutioner; thi der er dog ingen, der tænker paa, at man ikke skulde blive ved at tage sig af de uheldbredelig aandssvage.

Jeg kan for mit Vedkommende gaa med til hvilken af disse to Ordninger, Rigsdagen maatte ønske, og det staar selvfølgelig i Rigsdagens og Regeringens Magt at gennemvinge, at det bliver Statsinstitutioner, hvis man foretrækker det. Jeg tror derfor ikke, der er nogen Grund til her at tale om, at man søger at spare Penge og lægge Penge op; for der er jo intet Menneske, som faar den mindste Fordel af, at man lægger Penge op. Det eneste, der tilsigtes, er, at skaffe Institutionerne den Betaling, som er nødvendig, for at de kunne holdes gaaende. Der er heller ingen, der tænker paa at ville trykke den fattige Befolkning ved at tvinge den til at betale mere end nødvendigt; saa snart det er muligt at sætte Betalingen ned, skal jeg for mit Vedkommende være villig til at gaa ind paa det. Men i øvrigt er det jo en Sag, som vil blive forhandlet med Finansudvalget, naar den kommer for der.

Saa har det ærede Medlem henstillet til mig, at anbefalinger fra Fakultetet og Konsistorium skulle sendes med. Ja, det anser jeg egentlig for overflødig. Jeg synes nok, at Finansudvalget eller Rigsdagen kan have den Tillid til Ministeren, at han giver et virkelig sandfærdigt Referat af, hvordan anbefalingerne ere. Men i øvrigt er det en Sag, som for mit Vedkommende slet ikke skal frembyde nogen Vanskelighed, for ønsker man at se anbefalingerne, kan man virkelig faa dem.

Med Hensyn til Statens etaarige Kursus vil jeg sige til det ærede Medlem, at det har altid, lige indtil jeg blev Minister, været Praxis, at Lærerposterne besattes uden at være opslaaede vakant, og der kan i saa Henseende angives en god Grund i mange Tilfælde, nemlig den, at en stor Del af Lærerpladserne ere besatte med Mænd, som man maa anse det for saare heldigt at have til Brug ved det etaarige Kursus, men Mænd, om hvilke man med Sikkerhed ved, at de ikke vilde melde sig som Ansøgere, hvis Pladserne blev opslaaede vakant. Jeg skal minde om, at vi have haft flere af Universitetets dygtigste Foredragsholdere derhenne som Lærere, og at der fra Elevernes Side har været stor Begejstring over disse Lærere, og vi have kunnet anse det for fuldstændigt givet, at hvis Pladserne blev opslaaede vakant, havde disse Lærere ikke meldt sig. Det har været Praxis, og til en Begyndelse fulgte jeg den samme Praxis. Jeg fik imidlertid de samme Betænkkeligheder, som det ærede Medlem har faaet, og jeg vil gøre ham opmærksom paa, at i Aar har